

KURÁŽ

pro

začátečníky

KAREN
HARRINGTONOVÁ

Albatros

Kuráž pro začátečníky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Harringtonová
Kuráž pro začátečníky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KURÁŽ pro začátečníky

KAREN
HARRINGTONOVÁ

Přeložila Karolina Medková

Albatros

Pro Chloe a Molly

Chce to kuráž dospět a stát se tím, kým doopravdy jsme.
e.e. cummings

Moc toho nevím, ale vím, že lidé se vždycky dívají na neobvyklé věci. Zpomalí, když projíždějí kolem místa autonehody. Vytahují foťáky, aby zachytili oranžové západy slunce. Lehají si po setmění do trávy, když se ve zprávách dozvědí, že by po půlnoci mohli spatřit roj meteorů.

Možná že já sama teď vypadám nějak neobvykle. Nejspíš ano, ale jak se pak mám na sebe přestat dívat? To bych ráda věděla.

Mohla bych být obrazem v muzeu. *Dívka sedící u okna.*

Návštěvníci muzea v barevných sandálech by kolem toho zarámovaného obrazu chodili a říkali by: *Koukni, ta zrzavá dívka u okna je nějaká divná. Na co asi čeká? Na co se asi dívá? Na co se to vlastně díváme my?*

Ve škole jsem se naučila, že když jste hodně zticha, lidi si myslí, že jste chytrí. To je takový trik. Nejsem chytrá. Jen nedokážu přestat myslet.

Sedím tu bez hnutí. Přemýšlím. Nemám, co bych dělala jiného.

Většina lidí totiž není celé dlouhé dny zavřená ve svých nudných domech.

Já ano. A i jen kvůli tomuhle jsem neobvyklá.

Táta je v práci a máma je zavřená ve svém pokoji. Kde je Laura, nemám tušení. Máma u sebe právě vymalovala mořskou zelení, aby se mohla pustit do další nástěnné malby, takže na Lauřině místě bych tam rozhodně být nechtěla, protože čerstvá barva smrdí. Laura je ale nejspíš usazená na posteli vedle mamky a rozebírá s ní, jestli by na té nové malbě měl být strom, nebo medvědci na pikniku, nebo medvědci na pikniku pod stromem. Já osobně jsem mámu požádala, aby mi výmalbu v pokoji neměnila. Jsem spokojená s Monou Lisou, které říkáme *Faux-na Lisa*. Zatím mi ji tam nechala. V předsíni ale začíná s lesem. Poprvé v životě jsem vděčná, že za mnou nechodí žádní kamarádi na návštěvu. Vlastně že za mnou nechodí na návštěvu můj jediný kamarád. Mám totiž jen jeho. Ale tisíckrát bych umřela studem, kdyby viděl máminy malby. Třeba tu se Sponge Bobem, co je dole na záchodě. Jak vysvětlíte něco takového? Možná že je to jen další neobvyklá věc v mém životě.

Jediné rozumné, co bych měla udělat, je vstát od okna a přestat sledovat ulici. Dělá se horko a už teď je mi jasné, že tohle srpnové odpoledne bude pořádný vedřinec. Jsem na řadě, abych zalila zeleninu na zahradě za domem. Nejspíš už křičí. *Pomoc! Pomoc! Pomoz nám!* Pokud teda zelenina dokáže křičet. Jenže já musím počkat, až kolem našeho domu projde Žena, co někam míří. Musím ji vyfotit a vyřešit záhadu, kam jde, než se zase dostanu do průšvihů.

Okolo čtvrtého července jsem dostala největšího zaracha svého života, protože jsem fotila Ženu, co někam míří. Každický sandálový den letošního léta prošla tahle žena kolem našeho domu, pomalu a beze spěchu, vždycky v nějakém podivném oblečku. V dlouhých neforemných teplákách. V zářivě žlutém tričku. Ve větrovce! Nikdo v Texasu nepotřebuje větrovku. Rozhodně nevypadá jako kondiční chodkyně. Ty se oblékají úplně jinak. V naší ulici jsou hned dvě, nosí černozeleň sportovní soupravy a vlasy mají stažené do ohonu. A přesně tak mají kondiční chodkyně vypadat. Ne jako Žena, co někam míří. Má většinou rozčuchané a neupravené vlasy. Nenosí kabelku. Nikdy jsem s ní nikoho neviděla. Jde si svým vlastním tempem. Kam ale jde? Mám několik hypotéz. Ve velkém světě okolo nás se přece děje spousta věcí. Nebezpečných. Dobrodružných. Neobvyklých.

A tak jsem si ji několikrát vyfotila. To je toho. Jednou ráno jsem se usadila u okna, ani jsem se nehnula a čekala, až v těch svých sandálech projde kolem. A pak, *klik*. Pořádila jsem dvě fotky. Nevypadaly úplně špatně, když vezmete v potaz, že mám na okně žaluzie. Na rozdíl od Jenningsů, co bydlí hned vedle, nemáme na předzahrádce žádné vzrostlé stromy. Jen rajčata a melouny, co si rostou, kde se jim zachce, protože máma tvrdí, že vyžadují spoustu sluníčka. Jenže já jsem potřebovala lepší fotky. A tak jsem vyzkoumala, jak se dají žaluzie odmontovat, abych měla dobrý výhled. Kdyby to moji rodiče zjistili, což se stalo, měli by záchvat, což se taky stalo.

Mámě trvalo sotva dvě minuty, než tátovi oznámila, že jsem „voyeur“ (což ve francouzštině znamená „ten, kdo vidí“ a já teda nechápu, co je špatného na člověku, který vidí). Během

jejich vyptávání jsem toho moc neřekla. Seděla jsem u stolu, zatímco máma mávala rukama a líčila můj zločin. Táta se na mě upřeně díval. Já jsem se upřeně dívala na modro-bílé prostírky. Jsou tak staré a vybledlé, že tu nejspíš byly už za dinosaurů. Pokud by teda dinosauri používali prostírky, samozřejmě. A přesně tohle dělá můj mozek, když jsem zticha a moc přemýšlím. Vidí dinosaury, jak jedí z modro-bílého prostírání.

„A zjevně to už dělá nějakou dobu,“ říká máma. „Ve foťáku má těch fotek víc.“

Na chvíli se zastavte a představte si slovo VÍC nasvícené ohromným reflektorem. Tak to totiž máma řekla.

V-Í-C.

Představovala jsem si dinosaury, jak jedí zelený salát s kruntony z našich prostírek. Prostírky byly samozřejmě umístěné vysoko na stromech u Jenningsů, aby na ně dinosauri pohodlně dosáhli.

„Tohle je fakt neuvěřitelné, Mysti,“ promluví táta. „A nemyslím to pochvalně. Můžeš mi vysvětlit, co tě to napadlo?“

Tuhle dívku to jen tak nenapadlo, tahle záhada ji trápí celé léto.

„Nudila jsem se,“ odpovím rodičům.

„Můžeš mi teď říct, čím jsi porušila práva té osoby?“ zeptá se táta hlasem, kterým jasně dává najevo, jak se ve mně zklamal.

„Protože nevěděla, že ji fotím,“ odpovím.

Tahle dívka si myslí, že jen říká, co je naprosto zjevné, protože ta žena nebyla oblečená, jako by šla do obchodu, natož na focení.

„Správně.“

Na okamžik mě napadne, že po mně táta bude chtít, abych se Ženě, co někam míří, šla omluvit. To by moji snahu o rozluštění téhle záhady rapidně urychlilo.

„Nevím, kdy ti ten foťák vrátíme,“ prohlásí máma. Nevadí, mám foťák na telefonu.

„A máš až do odvolání domácí vězení.“ Nevadí, stejně nikam nechodím.

„Ano, mami, ano, tati.“

„Kdy z toho vyrosteš?“ povzdechne si máma.

„Jednou snad jo,“ řeknu na to.

Bylo to znamení, že přednáška je u konce. A v porovnání s jinými netrvala ani moc dlouho.

„Dobře, běž do svého pokoje. Máš dovoleno přijít na večerky,“ prohlásila máma. „Jsem si jistá, že si vymyslíš lepší zábavu než fotit nic netušící lidi.“

Možná si říkáte, copak tahle holka nedokáže přijít s lepší zábavou než fotit nic netušící lidi?

Ale vy samozřejmě víte, že odpověď je ne. Ne, nedokážu. Všechny svoje oblíbené knížky jsem už přečetla čtyřikrát. Takže jsou teď ve vážném ohrožení, že oblíbenými být přestanou. Veškeré napětí vyprchává a zloduší jsou trapně průhlední.

Je léto a naše rodina nedělá nic jiného, než že si čteme, hráme hry a pomáháme mámě sklízet melouny. Mohli byste si myslet, že jsme rodina z venkova, ale ne. Bydlíme jen tři bloky od obchodu, kde si melouny můžete koupit.

Jenže u nás doma se dějí i zvláštější věci než pěstování melounů na zahrádce. Podivnější věci. Například já si ráda představuju, že jsem postava z knížky. Díky tomu ubíhají i ty nejnudnější dny o něco rychleji.

V mé knize vystupují tyhle postavy:

Osoba, která maluje a vaří a nikdy neopouští dům.

Zaměstnaná osoba, která se opatrně snaží, aby se všichni společně odhodlali opustit dům.

Nedorostlá odrzlá osůbka, jejímž koníčkem je nácvik zdvihání obočí.

A nakonec dívka, která by si nejvíc ze všeho přála, aby ji všichni nechali na pokoji, aby si mohla v klidu sedět u okna a fotit záhadné chodce.

Takoví to jsou lidé. A nepochybně se kolem nich odvine zajímavý příběh.

2

Můj podivný příběh začíná uvnitř jiného příběhu. Doopravdy jsem si původně myslela, že jsem postava z knihy. Můžou za to moji rodiče, ale vlastně jsem jim za to vděčná. Vím, že je to divné. Abyste tomu rozuměli, v našem domě trvá zhruba deset let, než se něco opraví. A tím myslím, opravdu opraví. Opraví, nebo koupí nové. Ne *Ach, není použití lepicí pásky kreativní způsob, jak udržet přihrádku v autě zavřenou?*

Ne, není to kreativní. Je to spíš pitomé. A není to vlastně opravené, nemám pravdu?

Jenže takhle to u nás doma chodí. Takže když mi byly dva roky a skákala jsem na své posteli „se zuřivostí divoké šelmy“ (jak říká táta), rozlomil se kovový rošt pod matrací. A moji rodiče postel „opravili“ tak, že prasklý roh podepřeli kupičkou románů a tlustými knihami o umění. O deset let později je moje postel stále podepřená knihami. Máma občas přijde

a jednu knihu vymění za jinou, jako bych byla nějaká knihovna. A co je výsledkem spaní na rozlomeném roštu podepřeném kupou knih? Všechny ty příběhy a představy mi ve spánku pronikly do mozku. Nejspíš proto jsem taková zvláštní a často svůj život převádím do příběhů.

Myslím, že existují horší věci, které by holka mohla provádět se svým mozkem.

Table dívka se právě chystá na zteč Županicka!

Máma s tátou mi tleskali a říkali, jak jsem originální.

Taky jsem se svými sny nechala unášet na místa, kam jsem se chtěla vydat.

Table dívka se projíždí na červeném kole po Paříži. (Dlouho jsem věřila, že jsem se měla narodit jako Francouzka.)

Máma s tátou říkali, že bych byla jistě úžasná francouzská holčička.

A pak jsem chtěla, aby má vyprávění vyřešila všechny problémy.

Table dívka má maminku, která veze celou rodinu do restaurace, kde pečou obrovitánské pizzy.

Máma s tátou se na sebe jen podívali a neříkali nic.

„Líbil se vám můj příběh?“ ptala jsem se.

A máma řekla: „Mysti, ty ale přece nežiješ v žádném příběhu.“

„Ale ano. Nejde o to, že moje sny jsou tak trochu jiné, celý náš život je jiný!“

„Jste možná trochu jiní,“ odpověděla máma, „ale zase se máme hodně rádi.“

„Nikdy jsme nebyli v restauraci.“

„Já vím.“

„A proč ne?“

A na to máma řekla: „Běž si složit vyprané oblečení, než se pomačká. O tomhle si promluvíme někdy jindy.“

Jenže někdy jindy nikdy nepřišlo. Přestala jsem svým rodičům vyprávět. Bavilo mě to, jen když se tvářili, že jsou moje příběhy uskutečnitelné.

Moc toho vážně nevím, ale pochopila jsem, že v naší rodině nám to s opravováním a napravováním věcí moc nejde. Držíme je pohromadě izolepou, ať už skutečnou, nebo smyšlenou, a tváříme se, že je všechno růžové. Je to podobný trik, jako když jste ve škole potichu a ostatní si myslí, že jste chytří.

Dost jsem o tom všem přemýšlela a došla k názoru, že zajít si do restaurace není nezbytná životní dovednost.

Skutečnost, že do restaurace nechodíme, se stala věcí, o které prostě nemluvíme.

Skutečnost, že znám děti, jejichž mámy normálně vycházejí ze svých domovů, přestala být tak podivná.

Skutečnost, že moje máma je žena v domácnosti, v doslovném významu toho spojení, se stala běžnou součástí života. Nic víc. Byla neustále doma, malovala, pracovala na zahradě, každý den pekla čerstvý chleba a ano, měla nás moc ráda. A já jsem začala přemítat o tom, jestli člověk vážně potřebuje mámu, která řídí auto. Možná že jeden rodič s řidičským průkazem stačí.

S Laurou, mojí mladší sestrou, jsme do školy a ze školy jezdily autobusem. Někdy nás hodil domů někdo z rodičů našich kamarádů. S tátou jsme jezdili na nákup, shánět věci do školy nebo se projít do parku. Jednou za čas jsme jeli na prohlídku k doktorovi. Jednou za měsíc jsme se ve třech vydali

do knihovny. Táta vždycky řídil naši starou zelenou toyotu, s přihrádkou slepenou izolepou, a my s Laurou jsme byly jediné spolucestující. Máma s námi nikdy nejela.

A když jsme se vrátili, ať už jsme jeli kamkoliv, máma na nás čekala u jídelního stolu, kde si četla nějakou knihu o umění, položenou hned vedle černobílé slánky s pepřenkou. Vypadaly jako malinkatí objímající se duchové a vždycky stály přesně uprostřed stolu. Dost dlouho jsem si myslela, že zatímco jsme pryč, tak jim čte.

Tak jo, slánko s pepřenkou, teď vám přečtu něco o tom, jak barvami dosáhnout harmonie.

O tom, že máma vůbec neopouští dům, se mezi mámou a tátou mluvilo jen v noci, kdy si mysleli, že je nikdo neslyší. (Kdo ale nic neslyší v maličkém domě s tenkými stěnami?) Trochu se hádali kvůli letákům, které máma nechtěla číst. Letáky věnované tématu, o kterém se nemluví, byly nacpané uvnitř časopisů *Dům a zahrada*. Tyhle tajné dokumenty jsem objevila před dvěma lety. (Prach se musí utřít i uvnitř šuplíků.) Některé jsem si přečetla. No dobře, přečetla jsem je všechny. Postupně jsem pochopila, že máma trpí něčím, čemu se říká agorafobie, což podle těch letáků znamená, že má velký strach z míst nebo situací, z kterých je obtížné uniknout, mohly by ji ztrapnit nebo způsobit panický záchvat.

Žádné množství barvy nedokázalo pokrýt naše tenké stěny natolik, abych neslyšela jejich tiché hlasy, jak se baví o tomhle mámině strachu. (No dobře, možná že jsem se doplížila přes chodbu k jejich dveřím a dala na ně ucho.)

„Tak zkus jen vyjít ze dveří a trochu se projdi.“

„Já nevím, Davide.“

„No, však nemusíš jít hned teď, můžeš to zkoušet později. Jen to zkus. Víím, že i zkoušení vyžaduje kuráž, začni jen malými krůčky. Prospěje ti to, to přece víš. A myslí taky na holky.“

„To není o tom, že bych taková chtěla být,“ řekla máma, „já jen –“

Konec té věty jsem neslyšela.

Kdykoliv jsem ale utírala prach u mámy v pokoji, četla jsem ty letáky znova. Chtěla jsem se ujistit, že jsou skutečné. Nikdy nezapomenu na jednu větu: *U dětí agorafobičků se často vyskytuje vysoká míra obrazotvornosti.*

Takže když vezmu do úvahy, že jsem dcera agorafobičky, je vysoká míra mojí obrazotvornosti naprosto přirozená. Nešlo tedy jen o ty stohy knih podpírající prasklý roh mé staré postele, které mi zaplňovaly hlavu nejrůznějšími příběhy. Byla to výhoda vyplývající z toho, že mám mámu v domácnosti, a to neustále. A tak jsem se přestala ptát na jiné mámy a návštěvy restaurací.

Táta se přestal snažit ji přesvědčit, aby nasedla do auta, aby cvičila kuráž. Všechno bylo v pořádku. Pro ně oba to nejspíš znamenalo, že je všechno spravené.

Pokud ale budete dál otáčet tyhle stránky, zjistíte, že se příběh promění. A já nejsem zrovna velký příznivec změn. Nemám ráda, když vyrostu ze svého oblíbeného trička a musím se dívat, jak ho nosí moje sestra. Nemám ráda změnu času, když se všechny hodiny posunou a za oknem se rozední dřív, než jsem připravená vstávat. Dokonce mě minulý týden rozladilo, když se kabelová televize uprostřed noci rozhodla změnit pořadí kanálů. Kanál 130 už není Animal Planet, ale nějaký přihlouplý kanál o vaření.

„Proč to změnili? Vždyť je to pitomý.“

Když jsem si na to postěžovala, táta mi řekl: „Změna je dobrá. Změna tě naučí se přizpůsobit.“ Táta umí skvěle naslouchat. Podívá se mi přímo do očí a prohlásí, že nás všechny čeká změna, protože tak prostě funguje celý svět a my bychom na to měli být připravení. Když táta řekne: „Všechny nás čeká změna,“ zní to jako varování. Zní to, jako by se k nám nocí plížila ohromná příšera s plochýma nohama. *Už na tebe čeká za rohem!*

„Chceš přece jednoho dne jet do Paříže, ne? Pořád o tom mluvíš,“ řekne pak. „Jak se tam dostaneš, když ve svém životě něco nezměníš?“ Nemůžu popřít, že chci jet do Paříže. Vlastně tam už chci *být*. Nechci tam *jet*. Kvůli všemu tomu cestování a plánování, jak se tam dostat, bych byla nejradši, kdyby se šlo, kamkoliv chcete, nějak magicky přenést.

„Do Paříže se dostanu letadlem, ne tím, že se změním, tati!“

„Možná by sis mohla nechat narůst křídla, co myslíš?“

Táta. Vždycky si ze mě začne dělat legraci, když chci, aby mě bral vážně. To se nikdy nezmění.

3

Tabule dívka s dlouhými zrzavými vlasy, které je právě dvanáct let a dvě minuty, se diví, proč je dům tak tichý.

Možná si myslí, že nejsem na jejich překvapení připravená. Ale to já jsem, zcela jednoznačně.

Vyjdu do chodby.

Dům je až příliš tichý. Není slyšet voda ze sprchy. Ani cereálie dopadající do misek. Ani televizní zprávy, které by vysílaly potyčky v nějakém vzdáleném městě. Nic. Dokonce i můj pes Larry je potichu jako kus dřeva.

A pak...

Vůbec netuší, co na ni chystáme.

Slyším šeptání. Slyším, jak se moje hnědovlasá sestřička chichotá. Jasně známky spiknutí.

Jenže já vím, o co se snaží. Opravdu si myslí, že mě mohou

obelstít? Mě? V našem maličkém, maličkatém domě, který je tak prťavý, že v něm slyšíte, i jak se hromadí chumáče prachu?

Nejspíš to napadlo moji hloupoučkou sestřičku. Popadnu z poličky hrst skleněnek a přeběhnu chodbu do jejího pokoje. Zvednu prostěradlo a rozprostřu kuličky po celé matraci. Až půjde do postele, bude mít pocit, že leží na kamení.

Table dívka je připravená ukázat své nic netušící rodině, jak rychle se může situace změnit.

Klesnu na všechny čtyři a plížím se k jídelně a ateliéru v jednom. Larry se hrne ke mně a málem mě prozradí.

Běž pryč, Larry.

Pak nakouknu do kuchyně. Vidím je. Stojí zády ke mně. Skrčení v hloučku, jak se připravují na mě vyskočit. Vůbec netuší, co na ně chystám. Čekají, že přijdu do kuchyně z druhé strany. Ani je nenapadne se podívat, jestli náhodou nejdu druhými dveřmi. To je naprosto začátečnická chyba, zelenáči.

„Překvapení!“

Trhnou sebou a otočí se. Máma nadskočí, vyjekne a chytí se linky. „Panebože, Mysti!“ vydechne a položí si ruku na bušící srdce.

„Dostala jsem vás!“ vyhrknu a svíjím se smíchy.

Teď už se usmívají i oni a vypadají šťastně jako citrónově žlutá barva. Chvilí mi trvá, než vstřebám všechno, co je tu k vidění.

Zabalené dárky. Vysoký čokoládový dort s dvanácti svíčkami. Jedna za každý rok, kdy jsem nebyla nikde jinde než tady.

„Všechno nejlepší, Mysti!“ řekne táta. „Dvanáct let, to je tedy něco! Něco si přej!“ Přesně za dvanáct let budu v Paříži.

To je moje přání. *Fúúú*, sfouknu svíčky a mé přání stoupá do vesmíru jako kouřový signál.

Mamka mě obejme. A pak vytáhne něco zpoza chlebníku.

„Dej pozor, ještě to není úplně zaschlé.“ Je to olejomalba. Opravdu překrásná. Červené máky uprostřed moře žlutozele-
né trávy. Bleděmodrá obloha. Zrzavá dívka v bílých šortkách
s vlajícími vlasy. Moje bezstarostné já na neznámém místě.
Možná ve Francii. Rozhodně ve Francii.

„Děkuju, mami.“ Ještě nikdy jsem na obraze nevypadala
tak dobře. Přála bych si takhle vypadat i ve skutečnosti. Ty
zrzavé dlouhé vlasy jsou stejné jako moje. I světle modré oči.
I drobné pihy kolem nosu. To všechno souhlasí. Co ale ne-
souhlasí, je ten hezký úsměv. Ve skutečnosti mě nezdobí. Mé
skutečné já má totiž kilometrovou mezeru přímo mezi dvěma
předními zuby. Mé skutečné já se takhle neusmívá. Proč by
taky mělo?

Od táty dostanu červeného draka, knihu vtipů a podepsa-
ný příslib opravit prasklinu na stropě v mém pokoji.

„Proč jsi mi nedal rovnou izolepu, abych si to mohla opravit
sama?“ škádlím ho.

„Neříkej dvakrát, Mysti! A víš, proč se nemůže hrát poker
v rybníce?“

„Proč?“

„Je tam příliš mnoho podvodníků.“

Táta má stejně jako já husté zrzavé vlasy, modré oči a smysl
pro humor.

„Teď rozbal ten ode mě,“ hlásí se Laura, a tak se na to vrh-
nu. Kniha příběhů, kterou jsem si přála. Je tam spousta vy-
nechaných míst, takže můžete doplňovat různé věci a měnit

tak to, kam příběh směřuje. Podle popisku na zadní obálce je v knížce možné vytvořit až 267 různých příběhů.

Zkoušela jsem tu malou hnědovlasou potvoru přesvědčit, aby si taky hrála na to, že žije v nějakém příběhu. *Můžeme se střídat po kapitolách*, navrhovala jsem jí, *můžeme si vymyslet kouzelné ostrovy, výlety na Měsíc nebo třeba, že jsme rockové hvězdy, co prodávají sušenky na charitu.*

Table dívka právě dává překrásně napsanou píseň a krabičku mátových sušenek Taylor Swiftové.

Ale Laura na to vždycky řekla jen: *Ne, Mysti, jen mi něco vyprávěj.*

Laura. Není to zrovna typ člověka, co by chtěl věci dělat sám, spíš chce, aby to někdo udělal za ni. (Mám podezření, že ona se s vysokou mírou obrazotvornosti nenarodila.)

A tak jí vyprávím svoje příběhy. Nejradši má ten o zvědavé slípce.

Jedna neposedná a zvědavá slípka poslouchá za oknem ložnice dvou malých holčiček. Zaslechne něco o barbínách, co ztratily hlavu. Jenže když to vypráví svým kamarádkám slepicím, řeknou na to jen: „Kdokdokdokdák?“

A tak musí jít zase poslouchat, co se kde šustne.

Laura tleská. Směje se. A pak mě vystrčí z postele.

„Jsem unavená. Běž do svého pokoje,“ nařídí mi.

No, někteří posluchači jsou prostě nevděčníci. A nevděční posluchači si zaslouží skleněnky pod prostěradlo.

„K snídani jsou vajíčkové toasty!“ ohlásí máma. Na stůl prostře krásně vyžehlený ubrus, až to u nás v kuchyni vypadá jako v nějaké nóbl restauraci. Pak se pustí do toastů a jsou to

ty nejlepší vajíčkové toasty se šunkou a sýrem, jaké kdy kdo udělal.

„První toast pro naši oslavenkyni!“ řekne mamka, když přede mě postaví talíř.

„A co rovnátka? Tohle je přece rok, kdy se mají pořídít rovnátka, nebo ne?“

A už je to tady. Pronikavý pohled, který si máma s tátou vymění. Dobře vím, jak to je. Dokonce i můj pes Larry ví, že letos žádná rovnátka nebudou. Protože i Larry ví, že v téhle domácnosti je jen jeden dospělý, který řídí auto.

„Ještě si o tom promluvíme,“ řekne nakonec táta. „Co kdybys nám teď přečetla radši nějaký vtíp z té nové knížky?“

„Ještě si o tom promluvíme,“ znamená, že o tom budeme mluvit tak asi na svatýho Dyndy. Vezmu knížku vtipů.

„Z čeho se skládá písek?“ zeptám se.

„Z čeho?“ řekne táta.

„Z nákladáku přece.“ Není to špatný vtíp. Po snídani ho pošlu Anibalů Gomezovi. Anibal Gomez je můj jediný kamarád. Před ním nejsem klidná a tichá. Před ním jsem sama sebou.

4

Tahle dívka právě získala Nobelovu cenu za vynález mobilní ortodontické ordinace, která projíždí čtvrtěmi, aby si z ní všechny děti z okolí s křivými zuby mohly odnést zářivé a hlavně rovné úsměvy.

Anibalů Gomezovi je jedno, jestli má nějaká holka křivé zuby a potíže s přepravou. A mně zase nevadí stydliví kluci, kteří jsou nadměrně velcí, což on tedy rozhodně je. On má někoho, s kým může sedět v autobuse, a já zase někoho, kdo mě nezve na žádné oslavy, abych ho nemusela odmítat. (Jak by řekli ve Francii, je tohle přátelství *parfait*, což ve francouzštině znamená „perfektní“.)

Vyprávěla jsem mu o tom, jak by někdo mohl vyhrát Nobelovku za mobilní ortodontickou ordinaci.

„Máš praštný nápady,“ řekl mi na to Anibal. „Ze všech ma-

tek na celém světě by tě zrovna ta tvoje nejmín ze všech nechala, abys běžela za nějakým neznámým zubařem.“

„Je to příběh!“

„Chápu, že ti to připadá jako dobrý nápad,“ řekl. „Zvlášť když tvoje máma –“

„Zmlkni!“ zastavím ho. „Neříkej to.“

„Chtěl jsem jen říct, zvlášť když tvoje máma nedovolí, aby ti někdo prohlídl zuby a dal rovnátka. Nebud' tak přecitlivělá.“

Kdybyste znali Anibala jako já, věděli byste, že to je kompliment. Nebo skoro. Neřekl nic o mámině tajemství.

Jednou v páté třídě jsme si během přestávky vyzradili svá rodinná tajemství.

„Od osmi let spím na rozbitý vodní posteli vycpaný plyškama,“ řekl mi. Jasně že jsem byla nadšená, že i jeho rodina spravuje věci divným způsobem.

„Moje máma nevyšla od mých pěti let z domu,“ řekla jsem pak já. Čekala jsem. Nic. Ani nemrkl. Díky tomu se Anibal Gomez stal mým nejlepším kamarádem.

„Moje máma pracuje v obchodě Všechno za dolar, mohl bych ti sehnat plakát Justina Biebera,“ řekl.

„Moje máma pěstuje na zahradě melouny a táta je pak všechny jí,“ pokračovala jsem, „a Justin Bieber mě nezajímá.“

Anibal je ten nejspolehlivější člověk, kterého znám. Nemusím přemítat o skrytých významech toho, co říká, což je problém, co musím přiznat, že mám s holkami. Všechny se pořád tváří tajemně a chtějí, abyste hádali, co si myslí, zatímco Anibal říká přesně to, co si myslí.

I proto jsem ho brala vážně, když mi volal, aby mi popřál

všechno nejlepší a taky aby mi přednesl svůj nejnovější nápad. Tedy vlastně teorii.

Dokud totiž bude na světě Anibal, nemusíme se bát nedostatku teorií.

„Provádím sociální experiment. A ty budeš jeho součástí.“

„Co mám dělat?“

„Předstírat, že mě neznáš.“

„Proč?“

„Rozhodl jsem se, že tenhle rok budu hipster.“

„To si nemůžeš určit sám, tak ti musí lidi začít říkat. Musíš si vybudovat hipsterskou reputaci.“

„Koupil jsem si čapku,“ opáčil Anibal. „A myslím, že Sandy Showalterové se hipsteři líbí. Tohle bude rok Anibala a Sandy. Sandy si mě všimne a půjde se mnou na podzimní ples. A nejspíš si mě nevšimne, když bude v cestě stát nějaká jiná holka. Takže tak, proto jsi součástí mého experimentu.“

„Proč se se Sandy prostě normálně neseznámíš? To bych zvládla i já.“

„To je teorie, na které stojí svět, Mysti. Holky jako Sandy jsou milé jenom na lidi, co zapadají. Je to sice krutý, ale co s tím naděláš?“

„Chceš tím říct, že já patřím do kategorie lidí, co nezapadají?“

Na druhém konci telefonu se rozhostí ticho. Hlasité ticho.

„Já nevím,“ promluví nakonec já. „Proč bych to pro tebe měla udělat?“

„Dvě slova. *Talentová show*.“

„Cože? Počkej. Musím si to promyslet,“ odpověděla jsem mu.

„Talentová show!“

„Jo, chápu.“

Sakrblé. Věděla jsem, že mě tahle dvě slova jednoho dne doženou.

Table naprosto netaentovaná dívka má nespílnitelný sen vyhrát talentovou soutěž pořádanou na její základní škole.

Přiznávám, že zúčastnit se loňské talentové soutěže nebyl zrovna můj nejlepší nápad. Nejspíš to byl příběh, který měl zůstat jen v mé hlavě. Většinou jsem taky mnohem obezřetnější, když se mám někde vystavovat se zcela zjevným rizikem totálního ztrapnění. Jenže když si představím vedle sebe Anibala, tak všechno ostatní – poznámky dětí, žvýkačka přilepená na botě, neučesatelné vlasy – ze mě spadne jak suché listí ze stromu.

Tak jsem nás tam s Anibalem zapsala a on slíbil, že do toho se mnou půjde, když vymyslím, co budeme předvádět. Jediné nadání, které jsme do té doby zatím objevili, bylo přežívat zpáteční cestu školním autobusem a vtipkovat o našich obědech.

Tomuhle říkáš tuňákový sendvič?

Ne, říkám mu Fred.

Kdo, prosím tě, jí párek v rohlíku bez rohlíku?

Ten, jehož matka zapomíná koupit rohlíky.

Tak jsem se zeptala mamky, co bychom mohli předvést.

„A nebudete se na tom pódiu bát? Je to docela vysoko, ne? Myslíš, že nespadne?“

Zeptala jsem se táty.

„Co? No, já nevím. Můžete vyprávět vtipy. Ten o té krávě byl bezva.“

Zeptala jsem se své sestřičky Laury.

„Škoda že neumíš zpívat jako já. Taylor Swiftová by se měla mít na pozoru!“

Když jsem šla pro poštu, zeptala jsem se naší sousedky paní Jenningsové.

„Umíš šít? Já jsem kdysi vyhrála školní soutěž s vlastnoručně ušitými kalhotami. Byly červené!“

Když jsem pak nesla poštu k našim hnědým dveřím, uviděla jsem na druhé straně ulice záhadnou Ženu, co někam míří.

Haló, co by se vám líbilo, aby předváděly dvě jedenáctileté děti?

Jenže jsem se jí nakonec bála zeptat, protože mám podezření, že Žena, co někam míří, je naprostý blázen.

Shrnula jsem si výsledky svého průzkumu na papír.

Vyprávět vtipy.

Zpěv.

Ušít červené kalhoty.

Projít okolo.

Nepouštět se do toho, protože to je děsivé.

Nejvíc se mi zamlouvala poslední položka, mámina.

I tak jsem nás ale přihlásila. Je totiž taky pravda, že máma se bojí vlastně všeho. Věří, že světu vládne zlovůle. Proto se někdy rozhodnu udělat naprostý opak, abych otestovala vlastní teorii o strachu. (Nejvíc se totiž bojím toho, že se nikdy nedostanu do Paříže.)

Takže nějaká talentová show mě nemůže rozhodit. Čeho by se člověk měl bát?

Jak se ukázalo, talentové soutěže v sobě skrývají cosi jako „neznámá úskalí“.

Byly dva dny před soutěží a my zatím žádný talent neobjevili. A tak jsem napsala báseň, která měla dle mého názoru opravdu hloubku a úroveň na někoho tak mladého, jako jsem já. Obsahovala slova jako *impozantní* a *nesmírný*. Zaobírala se člověkem, který jen zřídka opouští svůj dům.

Jen zřídka opouštěla svou skrýš.

Celé dny seděla v domě tiše jak myš.

„Ztrapníme se,“ prohlásil Anibal.

„Já vím. Byl to hloupej nápad.“

„Ale ne, bylo to statečný,“ řekl a podal mi mentolku. Anibal Gomez totiž nikdy netrpí nedostatkem mentolek a povzbuzujících slov. Svěží dech a podpora jsou hodnoty, které ke správnému příteli patří.

A tak jsme do toho společně šli. Byli jsme stateční. Zavolali nás hned po Kelly Springfieldové, která předváděla gymnastickou sestavu se stuhou, při níž popřela snad všechna fyziologická pravidla ohebnosti páteře.

Pan ředitel Blakely pak zahlásil: „Nyní se nám předvedou, ehm, Anibal Gomez a Masti Murphyová. Ach, promiňte, Mysti Murphyová.“

Nebyl to zrovna vhodný čas k úvahám, jak hluboce a urputně nenávidím svoje jméno. Vstoupili jsme na pódium a užili si ještě poslední záchvěv potlesku věnovaného Kelly, což bylo jediné dobře, protože žádné jiné plácnutí už jsme si nevysloužili. V jídelně nás sledovalo asi tak čtyři sta párů očí. Byla jsem nervózní. Někdo, myslím, že to byla moje matka, říkal, že byste si měli diváky představit nahé a že pak nebudete vynervovaní. Moje rada? Nedělejte to. Podaří se vám akorát zrudnout a zapomenete, proč tam vůbec jste.

Anibal mi udával rytmus beat boxem a já četla svou báseň. Nesmírná. Impozantní. Myš.

Bum bum, digada bum!

Anibal byl báječný. Vážně má nadání.

Brzy jsme měli poznat, jak zní takový ležérní sarkastický potlesk.

Úděsně.

A pak přišly výkřiky. *Hele, Anibaloune! To vaše představení bylo přesně jako ty. OHROMNÝ!*

No nic. Oklepali jsme se z toho, jako když se pes oklepe po koupání. Bylo to pryč. Udělali jsme to, k čemu jsme se upsali, a cestou domů autobusem jsme se tomu mohli smát. V autobuse jsme nebyli jediní, kdo se smál, jestli chápete, co tím myslím.

O Anibalově žádosti ohledně sociálního experimentu jsem přemítala dva dny. Je to velká změna. Obrovská změna! A dobře víme, že já nejsem zrovna největší fanoušek změn.

Nakonec jsem mu zavolala: „Tak jo, stanu se součástí toho tvýho pošahaně hipsterskýho experimentu. Všechny tvoje nápady nebyly vždycky takhle ujetý!“

„Získali jsme čestný uznání na chemický olympiádě, vid?“ připomenul Anibal.

„Jo.“ Získali jsme ho za přihlouplý pokus s porovnáváním deodorantů.

„A neboj, experiment poběží jen během školní výuky,“ pokračoval Anibal. „Navíc se budeš bavit. Uvidíš mě o přestávkách na chodbách a budeš ohromena mými schopnostmi.“

„Pokusím se svůj úžas nějak skrýt.“

„Máš svolení fotit moji novou zdokonalenou skvostnost sedmáka a posílat mi pak fotky na mobil.“

„Jo, to určitě,“ opáčila jsem. „Musím se jít ponořit do dalšího dílu Zahrádkáře.“

„Další melouny?“

„Že váháš.“

Zavěsila jsem a shrnula si svou novou situaci. Za týden ze mě bude sedmák a dočasně budu muset ve škole předstírat, že neznám Anibala Gomeze, aby mohl dokázat pravdivost své hypotézy o stoupání po společenském žebříčku. Tohle je něco, co uděláte jen ve jménu přátelství.

Na naší modré planetě na nás jistě čekají větší výzvy.

6

Vidíme dívku, jak omývá zelené fazolky, sklízí melouny a přemítá o pravém významu přátelství.

Sobotní odpoledne, nebe jak vymetené. Vzduch se ani nehne, je horko a slunce pálí tak, že kdyby si člověk nedal pozor, rozpustí se. Nechápu, jak to ta zelenina může vydržet, zejména ta, co roste podél plotu a praží na ni celý den. Musí mít pocit, že jsme ji vysadili do cely smrti. Jasně že vím, že zelenina žádné pocity nemá, ale stejně. Nejdřív ji necháme celý den péct na slunci a pak ji zavraždíme k večeři.

Zelené fazolky už jsem pořádně oprala, vybrala jsem na naší farmě, známé také jako předzahrádka, tři pořádně zralé melouny, ale stejně se nemůžu zbavit takového podivně prázdného pocitu. Normálně se mi to díky pracovním povinnostem daří, ale dneska ne. Případá mi, jako by mě někdo tak ně-

jak něžně zradil. Připadám si jako mráček, který Bůh sundal z nebe, položil ho jemně na zem a řekl: *Prosím, postůj chvíliku tady, já se zatím pokochám ostatními mráčky.*

Divné je, že jsme ten pitomý sociální experiment ještě ani nezačali, a mně se po Anibalovi už stýská. Protože prostě ten důvod, že já, Mysti Murphyová, bych mohla stát v cestě někomu jako Sandy Showalterová, mi nesedí. Každý, kdo má oči, vidí, že pro ni nejsem žádná konkurence, pokud jde o krásu. Navíc ta představa Anibala se Sandy. Aby si ho Sandy všimla, není zas až tak nemožný sen. Kdybych si nabarvila vlasy na fialovo, tak si mě taky kdekdo všimne. O to ale nejde, ta skutečná výzva tohohle pokusu je, že si Anibal myslí, že by Sandy mohla uvažovat o tom, že s ním půjde na ples. Tomu se zkrátka musím smát po každé, když si na to vzpomenu. Existují prostě dívky, které si nezačínají nic s kluky, jako je Anibal. Sandy je jedna z nich. Možná že to ale platilo jen pro šestou třídu. Nejsem žádný specialista, který by mohl napsat knihu *Příručka pro druhý stupeň základní školy – sociální dovednosti*. Možná se v sedmičce všechno mění.

Vytáhla jsem si nového červeného papírového draka a lehla jsem si s ním do máminy zahrádky hned vedle rajčat. Bohužel můj svobodný čas k přemýšlení byl přerušen ještě dřív, než vůbec začal, protože mě táta pocákal hadicí.

„Mám tě!“

„Tati!“

„Zchladila ses, ne?“

To je prostě táta. Myje na příjezdové cestě auto, a nenapadne ho nic jiného, než vzít zelenou hadici, namířit ji přes plot a celou mě zlít. Na konci je hadice omotaná lepicí páskou, aby netekla.

„Pojedeš pak se mnou na nákup?“ ptá se táta.

„Jo.“

„A dáme si třeba zmrzku?“

„Rozhodně si dáme zmrzku.“

A máme tady dívku, která se koupe v jasných paprscích rodičovské lásky.

„Teď když ti je dvanáct, tak už můžeš řídit, vid?“

„Tati!“

Hodí po mně hadr na mytí auta. Hadr vyletí do vzduchu a zůstane viset na nedosažitelně vysoké větvi našeho obrovského stromu.

„Tak se na to podívej,“ povzdychne si táta. „Hned jsem zpátky.“

Náš obrovský strom.

Je staříčkový, ohromný a temně okrový. Bylo by prima na něj vylézt? Rozhodně ano, ale záleží na tom, který z rodičů by zrovna byl na zahradě.

Kdyby o tom měl napsat knihu táta, jmenovala by se *Vylez na strom a pořádně se rozhlédni!*

Kdyby ji psala máma, její název by byl *Okamžitě slez zpátky na zem, než se ti něco stane!*

Náš obrovský strom stojí přesně uprostřed mezi naším domem a domem Jenningsových, na kousku trávníku, který rozděluje naše příjezdové cesty. Nejspíš ho tam zasadili první osadníci v Texasu.

Čekám, až táta vyleze na strom, a stoupnu si na rantl plotu, abych viděla do ulice, protože doufám, že zahlídnu Ženu, co někam míří, a získám nějaké další vodítko, kam jde. Laura vyběhne ven a postaví se vedle mě.

Koukáme na ulici skrz otvor v dřevěném plotu o velikosti sušenky. A jako na zavolanou kolem kráčí Žena, co někam míří, v teplákách, vytahané jasně zelené mikině a se žlutou květinou ve vlasech.

„Tak ráda bych ji sledovala, abych zjistila, kam míří,“ řeknu.

„Co když je v ní ale něco zlovolného? Co když unáší lidi, jak o tom mluvili ve zprávách, a máma si bude muset pořídít trička s nápisem NEVIDĚLI JSTE JI?“

„Panebože Lauro, neber to všechno tak vážně. Vždyť nemá ani auto, tak jak by mohla vůbec někoho unést? Ach jo.“ To, o čem se u nás doma nemluví, se u Laury neprojevuje vysoce vyvinutou obrazotvorností. Projevuje se to tak, že se z ní stává sedmiletá kopie mámy.

„No,“ pokračuje teď Laura, „stejně by mě zajímalo, co dělá každý den. Nemůže to být nic dobrého.“

„V kapse má něco hranatého, což by mohl být buď intergalaktický ovladač, nebo peněženka,“ řeknu radši.

„Takže to má něco společného s vesmírem nebo s nakupováním.“

„Nejsi tak hloupá, jak vypadáš.“

„Mysti!“

„A taky se vůbec nestará o to, jestli je učesaná nebo ne, takže zjevně nejde na módní přehlídku.“

Vysvětluju Lauře, že je možné, že ta žena míří do televize, kde v nějakém pořadu projde zázračnou životní proměnou. Zplihlé vlasy jí učešou tak, že budou zlatavě zářit, a umělecký kadeřník je kolem obličeje prosvětlí blondatým melírem. Na rtech bude mít třpytivý růžový lesk a oči jen lehce namalované řasenkou. Oblečená bude v tmavých džínách, sandál-

kách a lehounké košili utkané egyptskými bourci morušovými. Bude mít nové náušnice s diamanty a rubíny přímo od královny Alžběty, která se toho dne vzbudila a řekla: *Šperky pro všechny chodce světa!* A až bude celá ta proměna dokonaná, vyjde žena na pódium a usměje se tak, jako by se stala miss USA. Bude prostě přenádherná, až z toho kameramani omdlí. Režisér pořadu bude křičet: *No tak, vstávejte, kameramani jedni, a pak se té ženy zeptá, proč tu proměnu nepodstoupila už dřív.* A Žena, co někam míří, odpoví, že kráčela po celém světě a sbírala kamínky, květiny a nožičky lučních kobylek, aby z toho připravila chutnou polévku, jež vyléčí rakovinu, takže kdo by měl čas na nějaký make-up.

„Měla bys to zapsat, Mysti,“ řekne Laura. „To byl jeden z tvých nejlepších příběhů.“

Lauru je snadné zabavit vyprávěním příběhů, což je asi tak jediná vlastnost, která se mi na ní líbí. Jenže já bych mnohem radši než pochvalu za kreativitu doopravdy ráda zjistila, jaké je tajemství Ženy, co někam míří. Existuje asi tak 267 možností. No a víte, kdy ji asi tak budu moct vyrazit sledovat, abych to rozlouskla? Na svatého Dyndy.

„*Merci beaucoup,*“ poděkuju Lauře.

Table dívka je tak báječná a neuvěřitelná vypravěčka příběhů, že je zahrnuta dary – ohromným jednorozcem, novým iPadem a skvostným oblečením do školy, takže to některé lidi přiměje, aby vzali zpět své přihlouplé požadavky ohledně sociálních experimentů.

„Holky, ach bože, okamžitě odtamtud slezte, než se vám něco stane,“ zakřičí na nás máma a my ji poslechneme.

Zatímco čekám, až mě táta vezme na zmrzlinu, sčešu si vlasy do culíku, přeuspořádám si plakáty na nástěnce a postavím si mámin obraz na noční stolek. Chvilí listuju novou knížkou a pak ji dám na poličku ke všem svým nejoblíbenějším příběhům, které se odehrávají ve Francii (*Velký objev Huga Cabreta, Madeline, Červený balónek, Malý Mikuláš*).

Ucítím báječnou vůni čerstvě upečeného banánového chlebíčku, jaký umí jen máma.

Larry se složí na svoje místo u postele hned vedle mě.

Sedím u okna a čekám.

Všechno je fajn. Všude je klid.

Ale víte, co se říká o klidu. Vždycky předchází bouři.

Vtom slyším *křup, prásk, bum*.

Když táta lezl na strom pro hadr na mytí auta, ulomila se pod ním stará unavená větev. Sletěl po hlavě na mokrý chodník. Když jsme se k němu seběhli, vypadal klidně, jako by se prostě rozhodl lehnout si vedle auta a na chvíli si zdřímnout. Nevypadalo to zdaleka tak hrozně, jak by mělo.

Přesmutná, nešťastná dívka sleduje sanitku, jak odjíždí do zářivého srpnového slunce.

Čekali byste, že větve toho obrovského stromu vám dají alespoň nějaké znamení, že hrozí nebezpečí. *Nešplhejte sem, pane Murphy. Zůstaňte pěkně na zemi a počkejte, až vítr ten hadr shodí dolů.*

Ne, slyšet byl jen náš soused pan Jennings, jak huláká: „Volejte 112!“

A pak se máma, jejíž uši jsou vytrénované slyšet 112 i ve spánku, probrala z malířského transu, odhodila štětec na dřevěnou podlahu a vyběhla ze dveří. Když to uviděla, včetně mě, jak se snažím posadit vedle táty, tak nás s Laurou hned zahrnala.

„Zůstaňte na zahradě,“ přikázala nám.